

Arrest

nr. 316 306 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 14 april 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 24 april 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt op 7 juli 2023. Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 10 april 2024.

1.3. Op 30 mei 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 juni 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren in Yarumal, in het Departement Valle del Cauca. U bent katholiek christen. U woonde enkele jaren in Yarumal en verhuisde nadien met uw ouders naar Cartago (Valle del Cauca), waar zij momenteel nog steeds verblijven. U groeide op in Cartago en rondde daar de lagere school af. Nadien woonde u tot uw huwelijk in Villanueva (eveneens Valle Del Cauca). Na uw huwelijk verhuisde u samen met uw partner W. (...) A. (...) O. (...) naar Belèn de Umbria (Departement Risaralda). In Belèn woonde u in het huis van W. (...) . Uw drie kinderen zijn in Bèlen geboren. U zorgde voor de kinderen, plukte daarnaast koffie en verkocht de oogst om de kost te verdienen.

In Belèn waren er verschillende paramilitaire bewegingen aanwezig. In 2001 kwamen enkele paramilitairen bij uw thuis binnen en vroegen u om water. U hebt dit gegeven. W. (...) was koffie aan het plukken in de buurt en was dus niet aanwezig. Uw dochter C. (...) was er wel. Nadat ze gedronken hadden vroeg één van de mannen u om mee te gaan met hem naar het toilet om seks met hem te hebben. U hebt dit geweigerd. U riep luid om de hulp van W. (...) , maar de man zei dat u moest stoppen met roepen of dat hij u zou vermoorden. Hij stak zijn hand onder uw kleed, raakte u ongepast aan en vertrok vervolgens weer. U vertelde W. (...) direct wat er gebeurd was en dat u niet meer alleen in huis wilde blijven.

In hetzelfde jaar bent u verhuisd naar Pereira, de hoofdstad van Risaralda, waar u kort bij familie woonde. Nadien huurde u enkele huisjes samen met uw echtgenoot en kinderen, waaronder het huis van uw vriendin M. (...) in de wijk Las Brisas. U was in deze periode werkzaam als huishoudhulp op verschillende plekken. Tijdens uw verblijf in het huurhuis van M. (...) , kreeg u opnieuw problemen met twee paramilitairen. Op een avond rond negen uur kwam u thuis van uw werk en was u net uw huis binnengegaan. U had de deur nog op een kier laten staan. De paramilitairen drongen uw huis binnen. Ze zeiden dat ze paramilitairen uit Belèn waren en ze vroegen naar W. (...) , die niet thuis was. Hij werkte 's nachts als beveiligingsagent. U was met uw dochter C. (...) in huis. Uw zoon O. (...) was buiten aan het spelen. De mannen vroegen geld en doorzochten het huis. U zei dat u geen geld had. U hoorde de mannen discussiëren over wat ze met u moesten doen, of ze u moesten meenemen of niet. Ze zouden de baas bellen. U zag dat O. (...) ondertussen buiten door het raam naar binnen keek, u deed teken dat hij weg moest gaan. U was bang dat er met hem iets zou gebeuren. O. (...) was intussen naar M. (...) , uw buurvrouw gelopen om te vertellen wat er gaande was en zij had de politie gebeld. De mannen zeiden dat ze daags nadien zouden terugkomen voor het geld. Ze sloten u en C. (...) op in een kamertje en trokken de telefoon uit het stopcontact en vertrokken vervolgens. Toen de politie bij uw thuis aankwam vertelde u wat er gebeurd was. De wijk Las Brisas was een onveilige wijk waar regelmatig moorden gebeurden en waar veel paramilitairen aanwezig waren.

Na vijf jaar wachten kregen jullie tien miljoen peso van de overheid om een huis te kopen. Jullie hadden recht op dit geld omwille van de eerdere ontheemding uit Belèn, maar moesten lange tijd wachten op steun. U kocht met het geld een eigen huis in de wijk Las Brisas, enkele blokken verder dan het huis van M. (...) . Daar woonden jullie tussen 2006 en 2013. In 2008 gingen u en W. (...) uit elkaar.

Op 16 maart 2013 verhuisde u naar Antofagasta in Chili, omwille van de onveiligheid in de wijk Las Brisas. In Chili werkte u als huishoudhulp. Acht jaar na uw vertrek zijn ook uw kinderen O. (...) , K. (...) en C. (...) naar Antofagasta verhuisd, waar zij momenteel nog steeds met hun gezinnen verblijven. Na een vaste werkperiode bij dezelfde werkgever kon u in Chili een tijdelijke verblijfsvergunning aanvragen. Op 30/11/2013 ontving u uw eerste verblijfsvergunning voor één jaar. U liet dit steeds verlengen. Na twee jaar kreeg u een verlening van vijf jaar. U hebt in Chili nooit een asielaanvraag ingediend. In Antofagasta werd u twee keer bestolen op straat, waarbij uw geld, gsm en juwelen werden ontnomen. U deed geen aangifte bij de Chileense overheid van deze diefstallen. Door de diefstallen besloot u dat het in Chili niet veilig was voor u. Vanuit Chili maakte u een afspraak met de burgerdiensten in Pereira om een nieuw paspoort te laten maken, met de bedoeling om verder te reizen.

Op 4 oktober 2022 keerde u voor zes maanden terug naar Colombia, waar u bij uw ouders in Cartago verbleef. Hierdoor is uw tijdelijke verblijfsvergunning in Chili op 18 oktober 2022 vervallen. U keerde terug naar Colombia omdat een nieuwe compensatie voor de periode van de ontheemding beschikbaar was. U moest dit geld persoonlijk in het overheidskantoor van Pereira gaan afhalen en vond het makkelijker om tijdens die periode in Colombia te blijven. U moest in Colombia verder nog administratief het één en ander regelen. Om de twee weken moest u steeds terug naar het kantoor in Pereira. In totaal bent u meer dan vier keer naar het kantoor in Pereira moeten terugkeren om de nodige papieren in orde te brengen. Eens alle paperassen in orde waren hebt u beslist naar België te komen omdat u hoorde dat u hier een beter leven kon opbouwen.

U verliet Colombia op 13 april 2023 en kwam op 14 april 2023 in België aan. U diende op 24 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Colombia vreest u opnieuw problemen te kennen met de gewapende groeperingen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, een kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart, kopieën van uw drie tijdelijke verblijfsvergunningen in Chili en een kopie van het document betreffende de ontheemdingsprocedure.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u opnieuw slachtoffer te worden van bedreigingen van een onbekende groepering. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst beweert u vervolging te vrezen omwille van de bedreigingen die u meemaakte met gewapende groeperingen in Belèn. Hier werd u in 2001 lastig gevallen door enkele 'paraco's'. U hebt geen idee van welke groepering zij een deel uitmaakten, alle mensen in de omgeving noemden hen paraco's (CGVS, p. 12). Zij zijn binnengekomen in uw huis, hebben u water gevraagd en één van de mannen heeft u op een ongepaste manier aangeraakt. Nadien zijn zij terug vertrokken en hebt u uw man, die buiten koffie aan het plukken was, ingelicht (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze paramilitairen op dit bezoek niet specifiek naar u op zoek leken te zijn. Zo verklaarde u dat ze bij u binnenkwamen "omdat ze daar gewoon passeerden naast de weg en ze naar de andere kant wilden gaan" (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat zij niet in het bijzonder iets van u, uw man of zijn familie wilde bekomen en dat hun bezoek louter op basis van toeval gebeurde. Bovendien was het niet ongevoel dat de paramilitairen bij de mensen in de buurt langskwamen. Zo verklaarde u tevens dat uw schoonzus ook eten kookte voor de mannen van de groepering in de wijk en dat zij haar hiervoor zelfs betaalden (CGVS, p. 13). Daarnaast zou uw schoonbroer ook kledij aan de mannen lenen en gebruikten zij het huis van uw schoonzus om daar wapens te stockeren (CGVS, p. 10). Met andere woorden blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat mensen uit de buurt, in het bijzonder uw schoonfamilie, regelmatig hulp boden aan de gewapende groepering uit de regio. Dat u desgevallend niet weet welke gewapende groepering uit uw regio u toen lastig viel, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u herhaaldelijk aan bedreigingen van deze groepering werd blootgesteld of dat u voordien problemen met hen hebt ondervonden.

Na deze feiten hebt u Belèn onmiddellijk verlaten richting Pereira en bent u daar na enige tijd in Las Brisas gaan wonen. Uw man ging aangifte doen van de ontheemding bij de Unidad Para Las Victimas in Pereira en u werd opgenomen in de databank voor slachtoffers, waardoor uw familie beroep kon doen op steun van de overheid als gevolg van jullie ontheemding (CGVS, p. 12). In Pereira woonden jullie gedurende vijf jaar in een huis dat jullie huurden in de wijk Las Brisas, blok 9. Las Brisas was een erg onveilige buurt en dat bleek ook toen jullie opnieuw bezocht werden door twee leden van de gewapende groepering. U hebt opnieuw geen idee van welke groepering zij een deel uitmaakten, maar zij maakten zich bekend als 'paraco's uit Belèn', u wist verder niet wie die mannen waren (CGVS, p. 12). U gevraagd of deze twee bezoeken, schijnbaar beiden van paramilitairen uit Belèn, verband houden met elkaar, verklaart u dat u denkt van niet (CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een duidelijke link is tussen het bezoek in Belèn en het bezoek in Pereira. De twee mannen kwamen uw huis binnen en vroegen u waar W. (...) was. Aangezien hij niet aanwezig was vroegen zij u vervolgens naar geld. De mannen zouden erachter gekomen zijn dat jullie geld van de overheid hadden gekregen om een huis te kopen (CGVS, p. 10). U stelt dat de groepering erachter was gekomen dat jullie geld gekregen hadden aangezien jullie een huis zochten (CGVS, p. 14). Tijdens hun bezoek zouden zij geen concrete som hebben gevraagd, hetgeen weinig geloofwaardig overkomt. Bovendien zouden zij vertrokken zijn toen ze geen geld kregen en dit ook niet in huis vonden (CGVS, p. 10). Indien zij werkelijk informatie hadden ontvangen dat er bij u een grote som geld te rapen viel, zouden zij zich wellicht niet zo snel laten afschepen. Het is hoogst opmerkelijk dat u deze mannen zo eenvoudig kon afwimpelen.

Bovendien lieten de paramilitairen ook weten dat ze daags nadien zouden terugkomen om het geld op te halen (CGVS, p. 10). U leefde naar eigen zeggen in grote angst voor een nieuw bezoek, doch keerde u daags na de gebeurtenis terug naar het huurhuis van M. (...) . Daar werd u nadien niet meer lastig gevallen door deze groepering (CGVS, p. 14). Dat dergelijke bendes hun eisen niet hard zouden maken en dit zomaar zonder gevolg lieten, is zeer ongeloofwaardig. Vervolgens kozen uw echtgenoot en u ervoor om na deze feiten toch zelf een huis te kopen enkele blokken verder, in Las Brisas blok 16, op slechts enkele minuten van het huis van M. (...) , gelegen in blok 9 (CGVS, p. 14). Jullie deden dat omdat jullie in een andere wijk geen huis konden betalen met het geld dat jullie kregen van de overheid, aldus u (CGVS, p. 15). Het is bijzonder frappant dat jullie na de problemen van kort voordien in het huis van M. (...) en de voortdurende vrees die dat volgens u met zich meebracht, toch kozen om enkele blokken verder zelf een huis aan te kopen. Hoe dan ook heeft de groepering u ook na de verhuis naar blok 13 in Las Brisas schijnbaar met rust gelaten. Jullie hebben zelf geen persoonlijke problemen meer met deze paramilitaire groepering meer ondervonden (CGVS, p. 14). Zij hebben u verder niet meer gecontacteerd en jullie hebben van 2006 tot en met 2013 probleemloos in dat huis in dezelfde wijk kunnen verder leven. U slaagt er bijgevolg niet in te duiden waarom zij u jaren later dan plots wel terug zouden willen vervolgen.

Vervolgens bent u op 16 maart 2013 uit Colombia vertrokken richting Chili, met de bedoeling om daar te gaan werken (CGVS, p. 5). Het is daarbij op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u daar nooit om internationale

bescherming hebt gevraagd. Het feit dat u langdurig in veilige derde landen verbleef zonder er bescherming aan te vragen, getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in een veilig land, of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Naar eigen zeggen was u niet op de hoogte van die mogelijkheid, hetgeen maar weinig serieus genomen kan worden (CGVS, p. 8). U hebt er namelijk wel het nodige ondernomen om een tijdelijke verblijfsstatus te krijgen voor uw werk en u zou zelfs na verloop van tijd de Chileense nationaliteit hebben kunnen aanvragen. Naar eigen zeggen hebt u dit niet gedaan omdat u moest terugkeren naar Colombia voor uw vergoeding (CGVS, p. 9). Dat u in oktober 2022 terugkeerde naar een volgens u onveilige regio waar u vervolging vreest, doet opnieuw ernstig afbreuk aan die beweerde vrees. U verduidelijkt nog dat u niet in Antofagasta wilde blijven omwille van de verergerde veiligheidssituatie daar. U was er slachtoffer geworden van meerdere diefstallen (CGVS, p. 9). Echter u hebt van deze diefstallen nooit aangifte gedaan bij de Chileense autoriteiten, hetgeen bmerkwaaardig is, temeer u daar in het bezit zou zijn geweest van geldige verblijfsdocumenten. Dat u omwille van die zogezegde onveiligheid dus niet in Antofagasta kon of wou blijven kan maar weinig overtuigen. Hoe dan ook bevestigt uw terugkeer naar Colombia het vermoeden dat u er allerminst een ernstige vreest koestert.

Bovendien kan uit uw relaas niet worden afgeleid dat u bij uw terugkeer naar Colombia geconfronteerd werd met nieuwe problemen. Tijdens dit zes maanden durende verblijf in Colombia kreeg u onderdak bij uw ouders in Cartago, maar bent u naar eigen zeggen "iedere twee weken" naar Pereira moeten gaan voor administratieve redenen (CGVS, p. 2). U ging er ook uw reisdocumenten in orde brengen bij het burgerregister in Pereira (CGVS, p. 18) en bent daarnaast nog zeker vier keer moeten teruggaan voor de vergoeding (CGVS, p. 16). Het gegeven dat er ook tijdens deze maanden nooit meer problemen of bedreigingen zijn geweest, toont het zeer relatieve karakter van uw vrees aan.

Ook uw familieleden die momenteel nog in Colombia verblijven, ondervinden daar schijnbaar geen problemen (CGVS, p. 7). Uw ex-partner W. (...) , die destijds net als u problemen ondervond met de gewapende groepering uit Belèn, verblijft momenteel nog in Colombia, waar hij zijn tijd deels spendeert in Medellín en deels in Sophia. Gevraagd of hij nog problemen ondervindt, stelt u niet op de hoogte te zijn van zijn situatie. U verklaart liever geen contact meer met hem te hebben omdat hij dan probeert om terug een relatie met u te beginnen (CGVS, p. 17). Echter uit uw eerdere verklaringen blijkt dat jullie tot voor kort wel nog contact hadden. Hij legde u dan uit wat u moest doen om een schadevergoeding te krijgen, omwille van de eerdere problemen (CGVS, p. 7). Moest W. (...) op het moment van dat contact ernstige problemen hebben gehad die gelinkt zouden zijn aan de gebeurtenissen uit het verleden, zou hij u daar toen ongetwijfeld ook van hebben ingelicht. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet aannemelijk maakt dat u gezocht zou worden door een gewapende groepering. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Uw paspoort en uw Colombiaanse identiteitskaart bevestigen uw persoonsgegevens en nationaliteit, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. U legt nog drie tijdelijke verblijfsvergunningen voor uit Chili, die uw verblijf daar aantonen van 2013-2014, van 2014 – 2015 en van 2018-2022. Deze vergunningen tonen uw langdurig verblijf aan in Chili (supra), hetgeen evenmin door het CGVS wordt betwist. Verder ondersteunt u uw verklaringen over uw ontheemding in 2001 met een opvolgingsdocument uit de databank van de Unidad Para Las Victimas. Hoe dan ook wordt deze ontheemding door het CGVS niet betwist. Echter zegt dit niets over de persoonlijke problemen die u met paramilitairen zou hebben gekend, laat staan dat u hiermee aantoonde nog steeds paramilitairen te moeten vrezen.

Op 29 april 2024 maakte u enkele opmerkingen over de notities over. In enkele gevallen gaat het enkel om een gewijzigde schrijfwijze. Daarenboven zijn de opmerkingen in het Spaans geformuleerd, waardoor het CGVS hiermee geen rekening kan houden, daar zij in proceduretaal dienden te worden doorgegeven. Wat er ook van zij slagen de geformuleerde opmerkingen er niet in om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is

gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij er niet in slaagde haar vrees aannemelijk te maken het slachtoffer te worden van bedreigingen van een onbekende groepering:

(i) uit verzoeksters verklaringen is gebleken dat zij geen kennis heeft over welke paramilitaire groepering haar zou hebben bedreigd en blijkt ook niet dat zij herhaaldelijk aan bedreigingen zou zijn blootgesteld of dat zij er voordien problemen mee zou hebben gehad;

(ii) over de bedreigingen na haar verhuis van Belèn naar Pereira heeft verzoekster geen verdere informatie kunnen geven, zij weet niet tot welke groepering de twee personen die hen daar bezochten hoorden, er blijkt geen link tussen het bezoek van paramilitairen in Belèn en in Pereira. De verklaring dat zij op zoek waren naar geld omdat ze erachter waren gekomen dat verzoekster geld had ontvangen van de overheid om een huis te kopen, maar het huis dan verlieten zonder enig geld, is niet geloofwaardig;

(iii) dat verzoekster na de bedreiging dat de groepering de volgende dag zou terugkeren om de som geld op te halen, terugkeerde naar het huurhuis van M. maar daar uiteindelijk niet werd lastiggevallen, is niet geloofwaardig. Bovendien hebben verzoekster en haar toenmalige echtgenoot dan een huis gekocht in de buurt van het huis van M., wat niet past in het verhaal van de voortdurende vrees die zij zouden hebben

gehad. Dat zij van 2006 tot 2013 probleemloos in de wijk hebben geleefd brengt mee dat het niet aannemelijk is waarom verzoekster jaren later toch deze personen wel zou vrezen;

(iv) verzoekster heeft in Chili – waar zij in 2013 naartoe zou zijn gegaan om te werken – nooit internationale bescherming aangevraagd, wat getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met haar verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Het terugkeren naar Colombia in oktober 2022 heeft verder ook ernstige afbreuk gedaan aan haar beweerde vrees. Dat verzoekster omwille van diefstallen niet in Chili wou blijven, zelfs geen aangiftes deed bij de Chileense autoriteiten en dan toch terugkeerde naar Colombia brengt mee dat zij in Colombia geen vrees heeft;

(v) uit het relaas van verzoekster kan niet worden afgeleid dat zij bij de terugkeer van Chili naar Colombia geconfronteerd werd met nieuwe problemen, terwijl ze toch verschillende keren naar Pereira is teruggekeerd;

(vi) de familieleden van verzoekster die in Colombia verblijven, ondervinden geen problemen en hebben geen problemen ondervonden gelinkt aan gebeurtenissen uit het verleden;

(vii) de neergelegde documenten en de opmerkingen die verzoekster heeft meegedeeld inzake de notities van het interview, bieden geen ander zicht op de bovenstaande appreciatie;

(viii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia voor haar leven omwille van bedreigingen van gewapende groeperingen. In haar woning in Belén zouden zij zijn binnengekomen en haar op een ongepaste manier hebben aangeraakt. Verzoekster zou naar aanleiding van deze feiten zijn verhuisd naar Pereira, Las Brisas waar zij naar eigen zeggen ook werd bedreigd maar nu om van financiële redenen. De toenmalige echtgenoot van verzoekster zou immers een aangifte hebben gedaan van de ontheemding waarna hij en verzoekster werden opgenomen in een databank voor slachtoffers en zij beroep konden doen op financiële steun.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch dat zij geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande te verklaren of te weerleggen. Zij beperkt zich ertoe te volharden in haar relaas door te verwijzen naar haar eerder afgelegde verklaringen. De motieven van de bestreden beslissing zijn echter draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Verzoekster gaat immers niet *in concreto* in op de motieven van de bestreden beslissing. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan de vaststellingen en gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die hier als overgenomen worden beschouwd.

Verzoekster geeft voorts aan dat haar beweerde problemen en de gevolgen ervan, hebben geleid tot de ontbinding van haar huwelijk. Dit betoog volstaat op zich niet om in hoofdzaak van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Dit ressorteert immers niet onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster erop wijst dat zij niet beschikt over een intern vestigingsalternatief, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief.

3.3.4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC.

Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueté. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Valle del Cauca waaruit verzoekster afkomstig is en waar zij tot haar vertrek naar België tijdelijk heeft gewoond en het departement Risaralda, waar verzoekster sinds haar huwelijk en tot haar vertrek naar Chili in 2013 heeft gewoond, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Met de verwijzingen in het verzoekschrift naar algemene bronnen wijzigt verzoekster hier niets aan nu dit *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Colombia, *quod non in casu*.

3.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, blijkt uit het administratief dossier dat zij bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop het is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET